

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2766/24
9.7.2024.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Александра Ивановића, председника већа, Марине Кларић Живковић и Зорице Јовановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јована Јосиповић, адвокат из Уба, ул. Душана Даниловића бр.2/4, против туженог Холдинг корпорација "Крушик" а.д. Ваљево, ул. Владике Николаја бр.59, ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву П1 3/23 од 08.5.2024. године, у седници већа одржаној дана 9.7.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Ваљеву П1 3/23 од 08.5.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву П1 3/23 од 08.5.2024. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужилац код туженог као послодавца претрпео злостављање на раду од стране запослених ББ и ВВ као надређених и то у виду вређања, омаловажања, даљег погоршања услова рада, ометања у каријерном напредовању, недавања радних задатака, недавања неопходне опреме за рад, стварања осећаја страха и анксиозности, стварања небезбедног окружења и небезбедне радне атмосфере и претње отказом због пријаве злостављања на раду и судског поступка а све у периоду од маја месеца 2023. године до 17.10.2023. године као дана подношења тужбе те да се забрани свако даље злостављање и понављање злостављања а да се тужени обавезе да обезбеди извршење те забране и спречи утврђено злостављање, затим да се тужени обавезе да исплати тужиоцу на име накнаде штете за претрпљене душевне болове због повреде достојанства, части и угледа износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 08.5.2024. године као дана пресуђења па до коначне исплате а да се ова пресуда објави у јавном

гласилу “Новости” и Радио телевизија Србије о трошку туженог, као неоснован. Ставом другим изреке одређено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је из свих разлога прописаних законом са предлогом као у жалби.

Испитујући правилност побијане пресуде, у границама овлашћења, у смислу члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је :

-жалба тужиоца неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка које би утицале на правилност и законитост ожалбене пресуде.

Изведеним доказима у првостепеном поступку утврђено је да је тужилац запослен код туженог почев од 05.5.2008. године, а по основу Уговора о раду од 01.10.2013. године запослен је на неодређено време. Према Анексу уговора о раду од 03.4.2023. године тужилац је обављао послове “...”. У мају месецу 2023. године тужилац је био на кратком боловању а када се са истог вратио сазнао је да је ББ који је код туженог запослен као вођа смене на интернету проверавао шифре болести тужиоца са дознака које је достављао и потом по наводима тужиоца исмевао тужиоца због здравствених проблема које је имао на шта се тужилац пожалио пословођи ГГ дана 26.5.2023. године. Поред тога партивођа ВВ који је такође запослен код туженог је вређао тужиоца, оговарао, омаловажавао, стварао лошу слику о тужиоцу јер је тужиоца довео у сексуалну везу са колегеницом ДД која прича је неистинита јер је тужилац ожењен и породичан човек а услед таквих прича тужилац је имао приватне проблеме у браку и био је пред разводом. Због наведених догађаја тужилац је дана 29.5.2023. године код послодавца поднео пријаву за злостављање на раду а неколико дана касније 08.6.2023. године је доставио сагласност да у поступку код туженог посредник буде запослени ЂЂ. Одмах након достављања пријаве за злостављање на раду тужиоцу је понуђено да пређе на друго радно место у другу радну јединицу што је тужилац и прихватио и у тој другој јединици је почео са радом 01.6.2023. године, а анекс уговора о раду на ново радно место му је достављен 29.6.2023. године. Кратко време након премештаја у другу радну јединицу тужилац је добио понуду за закључење новог анекса уговора о раду који анекс је закључен 25.9.2023. године када је тужилац премештен у новоформирану организациону јединицу – картонажу а заједно са њим један већи број запослених. Међутим, у тој новоформираној јединици производња уопште није започела нити су машине пуштене у погон а запосленима је речено да седе на својим радним местима и чекају без икаквих радних задатака. Са изнетих разлога тужилац је предложио да суд усвоји тужбени захтев прецизиран поднеском од 22.01.2024. године и постављен као у изреци ове пресуде. Из исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке утврђено је да је почетком 2023. године партивођа ВВ почео да прича на послу да је тужилац у вези са колегеницом ДД, па је чак и тужиоцу добацивао да треба да чува брак, да ће га она развести и томе слично. У

марту месецу 2023. године тужилац је отишао на боловање у трајању од месец и по дана а по повратку са истог је сазнао да је вођа смене ББ на интернету проверавао шифре из дознака које је тужилац доставио и после тога коментарисао на послу јер је тужилац отворио боловање ради лечења код психијатра. Такође је коментарисао пред другим запосленима да тужилац има проблема у браку и да се због тога лечи код психијатра. Тужилац не спори да је управо због претходних прича да је у вези са колегеницом ДД имао непријатне проблеме у браку и да је то заиста један од узрока због чега се лечио код психијатра. Одмах по повратку с боловања тужилац је пријавио код послодавца злостављање на раду услед понашања ББ и ВВ дана 08.6.2023. године се сагласио да се за посредника изабере ЋЋ али након тога из исказа тужиоца произилази да није добио позив за састанак у циљу посредовања јер је поново био на краћем боловању до десетак дана. Када је затражио записник са састанка о спроведеном посредовању коме није присуствовао или да се поступак посредовања понови, њему је правиница рекла да посредник ЋЋ нема времена да се бави тим глупостима, а записник му је дала на увид због чега је тужилац схватио да посредовање није ни спроведено. Убрзо после пријаве за мобинг тужилац је премештен на друго радно место у радну јединицу "...” а касније му је правница објаснила да је поступак посредовања решен управо његовим пребацивањем на друго радно место које је тужиоцу у потпуности одговарало јер је био задовољан и пословним окружењем. Због тога је тужилац решио да одустане од поднете пријаве за злостављање на раду и поступка посредовања. Међутим, после три месеца тужилац је новим анексом уговора о раду од 25.9.2023. године, пребачен у нови погон картонажа где производња уопште није успостављена а машине нису биле у погону због чега је већина запослених који су заједно с тужиоцем пребачени у погон ... већ почетком 2024. године, добила отказ као технолошких вишак, а тужилац је закључио споразумни раскид уговора. Из записника са састанка одржаног у циљу посредовања од 15.6.2023. године, утврђено је да је састанак одржан у одсуству тужиоца и да је исти окончан тако што је посредник ЋЋ наложио да се тужилац премести у другу радну јединицу како би избегао свако даље конфликтно понашање са надређенима ББ и ВВ а записник су потписали посредник ЋЋ и лица за подршку ЕЕ и шеф погона "...” ЖЖ.Из исказа сведока ЖЖ утврђено је да се тужилац по повратку са боловања 24.5.2023. године, њему пожалио да су надређени ББ и ВВ на послу коментарисали шифру за његово боловање и да је тужилац у вези са једном колегеницом те да ће их из тог разлога пријавити за мобинг. Сведок је након тога позвао на разговор оба запослена на које се тужилац жалио у ком разговору је ВВ негирао да је помињао било какву аферу на послу везану за тужиоца. Тужилац је заиста и поднео пријаву због злостављања на раду па је убрзо заказан састанак за посредовање на коме тужилац није био присутан јер је био на боловању. Пошто тужилац није дошао посредовање није ни спроведено а тужилац је већ пре заказаног састанка посредовања премештен у другу радну јединицу "...”. После три месеца тужилац је заједно са већим бројем запослених премештен у погон "...” а из разлога што је пре свих описаних догађаја овај сведок разговарао и са тужиоцем и са запосленим ЗЗ у смислу да су му они потребни као стручњаци за машине у ... и тужилац је тада био сагласан да ради у том новом погону.

Одлучујући о основаности тужбеног захтева првостепени суд је пошао од радњи које је тужилац описао као радње злостављања и то да је у односу на тужиоца вршено злостављање на раду од стране запослених ББ и ВВ као надређених и то у виду вређања, омаловажавања, даљег погоршања услова рада, ометања у каријерном

напредовању, недавања радних задатака, недавања неопходне опреме за рад, стварања осећаја страха и анксиозности, стварања небезбедног окружења и небезбедне радне атмосфере и претње отказом због пријаве злостављања на раду и судског поступка а све у периоду од маја месеца 2023. године до 17.10.2023. године, као дана подношења тужбе. Међутим, из доказа који су изведени и чињеница које су утврђене током поступка првостепени суд је нашао да у конкретном случају тужилац није учинио вероватним да је према њему извршено злостављање. Напред описане радње предузете од стране надређених ББ и ВВ по оцени првостепеног суда немају карактер злостављања на раду јер нису предузете са намером да се тужилац изолује нити да се створи непријатељско, понижавајуће и увредљиво окружење а још мање страх и напетост за тужиоца нити се може закључити да је у описаним радњама постојала систематичност и дуготрајност са израженим малициозним намерама. Све наведене активности запослених ББ и ВВ су биле на нивоу обичног “трача” за које је у неком тренуку сазнала супруга тужиоца а што је довело до озбиљних проблема у њиховом браку и до потребе да тужилац затражи помоћ психијатра. То значи да за тужиоца није настало непријатељско, понижавајуће или увредљиво окружење или погоршање услова рада. С друге стране сама чињеница да је тужилац прецизираним тужбеним захтевом тражио да се утврди да је код туженог претрпео злостављање на раду од стране означена два запослена у периоду од маја месеца 2023. године до 17.10.2023. године, као дана подношења тужбе, указује да у напред описаним радњама није било дуготрајности, учесталости и систематичности понављања са израженим малициозним намерама. Ово тим пре имајући у виду неспорну чињеницу да је тужилац већ почев од 01.6.2023. године премештен у другу радну јединицу где му је окружење потпуно одговарало. Што се тиче околности да је тужилац после три месеца новим анексом уговора о раду од 25.9.2023. године, премештен у новоформирану организациону јединицу “...” заједно с већим бројем других запослених а која производња уопште није отпочела нити су машине пуштене у погон већ је иста на крају угашена а запослени проглашени за технолошки вишак иста се не може сматрати злостављањем на раду. Ово из разлога што се према Закону о спречавању злостављања на раду не сматрају злостављањем појединачни акти послодавца којима је решавано о правима, обавезама и одговорностима из радног односа јер против таквих појединачних аката запослени има право на заштиту у парници из радног односа.

Сходно изнетом, тужилац није учинио вероватним да је описаним понашањима и поступцима од стране туженог претрпео злостављања која би се евентуално могла подвести под злостављање на раду .

Како је као неоснован одбијен главни захтев за утврђење да је над тужиоцем извршено злостављање на раду то је следствено томе првостепени суд нашао да је неоснован и захтев тужиоца који се односи на забрану сваког даљег злостављања и понављања злостављања и да се тужени обавезе да обезбеди извршење те забране и спречи утврђено злостављање, затим да се тужени обавезе да исплати тужиоцу на име накнаде штете за претрпљене душевне болове због повреде достојанства части и угледа износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 08.5.2024. године, као дана пресуђења па до коначне исплате и да се пресуда објави у јавном гласилу “Новости” и Радио телевизија Србије о трошку туженог због чега је одлучено као у преосталом делу става првог изреке.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно са позивом на одредбе члана 6 Закона о спречавању злостављања на раду и одредбе члана 11, 12 и 13 Правилника о правилима понашања послодавца и запослених у вези са превенцијом и заштитом од злостављања на раду одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца односно одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде закључивши да се у конкретној правној ствари ради о ситуацији у којој ББ и ВВ нису имали за циљ повреду достојанства, угледа личног и професионалног интегритета тужиоца те самим тим понашање туженог не представља радње злостављања дефинисане одредбом члана 6 Закона о спречавању злостављања на раду.

На основу изведених доказа правилно је првостепени суд утврдио да наведене ситуације нису имале за циљ повреду достојанства угледа и личног и професионалног интегритета тужиоца те самим тим не представљају радњу злостављања дефинисану одредбом члана 6 Закона о спречавању злостављања на раду. У конкретном случају описане ситуације не могу довести до нарушавања професионалног интегритета тужиоца .

Поред свега наведеног, мобилирајуће радње су објективног а не субјективног карактера дакле ради се о радњама које су за сваког препознатљиве и које објективно са становишта трећих лица представљају радње које доводе до последица предвиђених чланом 6 Закона о спречавању злостављања на раду. Субјективни доживљај тужиоца и његов лични психофизички доживљај нису од утицаја на постојање радњи квалификованих као мобилирајуће, независно од начина на који их субјективно доживљава. Није спорно да је тужилац са психолошког аспекта понашање ББ и ВВ доживео као злостављање и да је то донекле утицало на његово здравствено стање, али то и даље, не значи да у радњама истих заиста постоји предузето злостављање у односу на тужиоца јер из изведених доказа током првостепеног поступка није учињено вероватним да су вршили мобинг према тужиоцу.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде и за своју одлуку дао довољне разлоге, које у битном прихвата и другостепени суд у поступку жалбене контроле.

Наиме, одредбом члана 6 Закона о спречавању злостављања на раду прописано је да злостављање, у смислу овог закона, јесте свако активно и пасивно понашање према запосленом или групи запослених код послодавца које се понавља, а које за циљ има или представља повреду достојанства, угледа, личног и професионалног интегритета, здравља, положаја запосленог и које изазива страх или ствара непријатељско, понижавајуће или увредљиво окружење, погоршава услове рада или доводи до тога да се запослени изолује или наведе да на сопствену иницијативу раскине радни однос или откаже уговор о раду или други уговор. Ставом 3 истог члана прописано је да се извршиоцем злостављања сматра послодавац са својством физичког лица или одговорно лице код послодавца са својством правног лица, запослени или група запослених код послодавца, који врши злостављање из става 1 и 2 овог члана.

Поред тога одредбом члана 29 Закона о спречавању злостављања на раду је прописано да запослени који сматра да је изложен злостављању од стране послодавца

са својством физичког лица или одговорног лица у правном лицу може против послодавца да поднесе тужбу пред надлежним судом у року из члана 14 став 2 овог закона, док је ставом 3 истог члана прописано да се тужбом из става 1 овог члана не може побијати законитост појединачног акта послодавца којим је решавано о правима, обавезама и одговорностима запосленог из радног односа, а да против тог акта запослени има право на судску заштиту - у складу са посебним законом којим је прописана судска заштита.

Одредбом члана 31 Закона о спречавању злостављања на раду је прописано да ако је у току поступка тужилац учинио вероватним да је извршено злостављање из члана 6 овог закона, да је терет доказивања да није било понашања које представља злостављање на послодавцу.

С обзиром на утврђено чињенично стање и наведене законске одредбе правилно је по оцени овог суда првостепени суд одлучио када је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужилац код туженог као послодавца претрпео злостављање на раду од стране запослених ББ и ВВ као надређених и то у виду вређања, омаловажавања, даљег погоршања услова рада, ометања у каријерном напредовању, недавања радних задатака, недавања неопходне опреме за рад, стварања осећаја страха и анксиозности, стварања небезбедног окружења и небезбедне радне атмосфере и претње отказом због пријаве злостављања на раду и судског поступка а све у периоду од маја месеца 2023. године до 17.10.2023. године налазећи да тужилац није учинио вероватним да је извршено злостављање из члана 6 Закона о спречавању и злостављања на раду.

Првостепени суд је дајући разлоге за своју одлуку ценио изведене доказе у смислу члана 8 Закона о парничном поступку, те су у том смислу без утицаја на правилност донете првостепене пресуде наводи у жалби тужиоца који се односе на оцену доказа.

Жалбеним наводима тужиоца се не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања будући да се у претежном делу углавном коментарише оцена изведених доказа, износи неслагање с оценом изнетом у првостепеном поступку.

Како је потврђена одлука којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужилац претрпео злостављање на раду код туженог, то је потврђена и одлука из преосталог дела става првог изреке ожалбене пресуде, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се забрани свако даље злостављање и понављање злостављања, а да се тужени обавезе да обезбеди извршење те забране и спречи утврђено злостављање, затим да се тужени обавезе да исплати тужиоцу на име накнаде штете за претрпљене душевне болове због повреде достојанства, части и угледа износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 08.5.2024. године као дана пресуђења па до коначне исплате а да се ова пресуда објави у јавном гласилу "Новости" и Радио телевизија Србије о трошку туженог, јер за то нема основа.

Решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке ожалбене пресуде потврђено је јер је донето правилном применом одредбе члана 153 и

154 ЗПП.

При доношењу одлуке другостепени суд је ценио остале наводе из жалбе тужиоца али је нашао да нису од утицаја на њену правилност и законитост, због чега их посебно не образлаже.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен је као неоснован јер тужилац није успео у поступку по изјављеном правном леку.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390, 401 тачка 2 и 165 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), одлучено је као у изреци.

**Председник већа– судија
Александар Ивановић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**